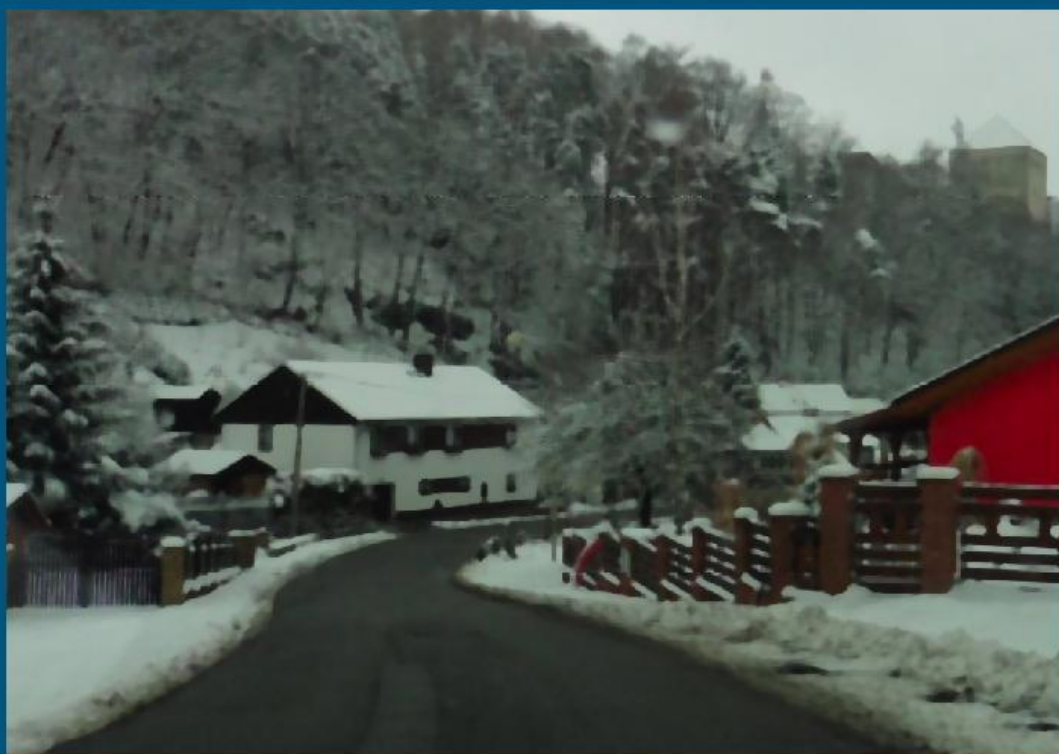

ÚHEL POHLEDU

František Machara

Copyright © František Machara

2022

Mám dva sousedy, jako asi většina lidí, co bydlí v řadové zástavbě v ulici nějaké vesnice nebo města. Soused vlevo je hodný, jmenuje se Václav a je truhlář. Pracuje doma ve své dílně, živí se kusovou výrobou nábytku a nejrůznějších doplňků pro domácnost, je vždy uctivý, ochotný nezištně pomoci člověku a udělat nějaký dobrý skutek pro svého bližního, jak to sám říkává, i když není věřící a do kostela se modlit nechodí. Druhý soused, vpravo, se jmenuje Josef, je řidič a pracuje v místním dřevařském podniku, neustále našťvaný na celý svět, zatrpklý, nerudný, sotva kdy odpoví na pozdrav, věčně nadávající a kritizující všechno, od počasí přes fotbal, politickou scénu až po program v televizi. Je to zlý člověk, podle standardního sociálního měřítka. Jako Ábel a Kain, Jekyll a Hyde, odvěké srovnávání dobra a zla, a jejich vzájemný boj.

Nic ale není nikdy černé ani bílé, ve všem je ještě něco jiného, jako Jin Jang, temnota a světlo, v každé černé je něco bílého a v každé bílé něco černého. Stejně tak jako má zlý člověk v sobě něco dobrého, má hodný člověk nějakou chybu. Nikdo prostě není dokonalý, to ani já ne, a ani nejsem hoden toho, abych mohl někoho jiného soudit, hodnotit a kritizovat. V životě jsem udělal mnoho chyb, mnoho věcí, které bych dneska s odstupem času udělal jinak, lépe, tak abych nikomu neublížil. Ale nikdy jsem tím, co jsem udělal špatně, nechtěl vědomě nikomu ublížit. Tímto se všem dotčeným srdečně omlouvám a lituji všech svých omylů a chyb, omlouvám se všem, všem živým tvorům, mravencům, žížalám a broukům, které jsem při své chůzi přehlédl a svou botou je zašlápl.

Teď ale vážně. Jmenuji se Hans, je mi třicet let, jsem svobodný, po rodičích napůl Čech a napůl Němec. Moje matka Marie koncem osmdesátých let pracovala v motorestu na Strážném, tam se setkala s mým budoucím tátou Haraldem, vzali se a matka se odstěhovala s ním do jeho bydliště, do osmdesát kilometrů vzdáleného Passau, kde bydlí dodnes. Já jsem se tam v devadesátém druhém roce narodil, vyrůstal tam, chodil do školy a vyučil se. Když mi bylo jedenadvacet let, přestěhoval jsem se do Čech. Bydleli tady rodiče mojí matky, můj děda s babičkou, byli již staří a nemocní, potřebovali aby se o ně někdo postaral.

Dnes již děda s babičkou nežijí, zemřeli oba před pěti lety, teď tady bydlím sám, v krásném šumavském městečku Vimperk.

Mám na okraji města malý domek s dílnou na dvorku a velkou zahradou. Pracuji na živnostenský list a vyrábím a opravuji na zakázku vše od zámků u dveří až po ocelová zábradlí a ploty, vyrábím a montuji také dřevěné konstrukce, menší stavby zahradních domků, pergoly a zahradní doplňky. Zakázek mám stále dost, ani nestačím všem vyhovět podle přání. Společnost mi doma dělá jen můj pes Bring, je to německý ovčák, nejraději má procházky do přírody. Téměř každý den chodíme spolu před večerem na vycházku kolem řeky Volyňky po Zlaté stezce tam a zpátky domů. Naše samota nám vyhovuje, od malička jsem neměl rád mnoho lidí pohromadě a také žádné spolky jako hasiče, myslivce, zahrádkáře a tak podobně. Nic proti nim nemám, ale tak to prostě mám od přírody. Ani do hospody moc nechodím, i když pár kamarádů mám a občas mne vytáhnou na pivo. Mám rád svůj klid, svůj svět. Proto jsem se asi zatím neoženil, abych nikomu nemusel vnucovat svůj postoj a nenarušil jeho svět, ale člověk míní a čas mění...

Nedávno jsem se seznámil s jednou mladou dívkou, je jí 26 let a jmenuje se Anna, ale já jí občas říkám Angela. To proto, že je podobná té zpěvačce z italské skupiny Ricchi e Poveri, Angele Brambati, jako by byly sestry, dvojčata. Potkali jsme se náhodou na šumavské Horské Kvildě, když jsem tam byl doručit jednu svou zakázku. Přivezl jsem nějakému panu Brůhovi výrobky co si u mne objednal, ale nebyl momentálně doma, volal jsem mu, on se omlouval, že se trochu opozdí, a ať na něj počkám. Bylo to koncem října, bylo tenkrát trochu chladno, tak jsem zašel do místní hospody U Krámu na kávu. V té hospodě jsem byl již několikrát, líbil se mi ten interiér v selském stylu, masívní vyřezávané stoly a židle, kolem stěn lavice a uprostřed místnosti stará kachlová kamna. Sedl jsem si ke stolu u okna, abych viděl ven na silnici, až pan Brůha pojedede kolem a staví se pro mne, jak jsme se prve spolu domluvili. Pan Brůha byl celkem známý malíř, pocházel od Strakonice a na Horské Kvildě nedávno koupil chalupu, teď tam jezdíval na víkendy s rodinou. Zařizoval si interiér a u mne si objednal nějaké doplňky jako nářadí ke krubu, kovové poličky a tak.

Jak tak sedím a přemýšlím, najednou jsem ji uviděl, objevila se u mého stolu, mladá, usměvavá servírka, a prý co si budu přát. Objednal jsem si kávu a ona odešla do kuchyně, celým svým tělem a vzezřením mi připomínala tu již zmíněnou Angelu. Za chvíli byla zpátky a podávala mi moji kávu, poděkoval jsem, ona se stále usmívala, na chvíli dokonce zaváhala, jako by mi chtěla ještě něco říci. Nikdy jsem nebyl nijak smělý, abych se dal do řeči s neznámou ženou, tentokrát mne něco nutkalo oslovit ji, když tak jen stála, dívala se na mne. Povídám jí, víte že jste strašně podobná jedné známé zpěvačce? Ona se zarděla a na chvíli zaváhala, co říci, pak povídá, opravdu?, to slyším poprvé, a které zpěvačce? Přitom si sedla na židli u mého stolu, zřejmě ji to zaujalo, možná trochu rozptýlení v jinak prázdné hospodě. Bylo po sezóně, na lyžaře ještě brzy, na turisty už pozdě. Teď se mi dívá přímo do očí a čeká co řeknu. Znáte italskou skupinu Ricchi e Poveri?, povídám, zpívají krásné písničky, romantické zamilované texty, krásná italská kantiléna. Bývali kdysi čtyři, ale později zpívali jako trio, dva muži a jedna žena, no a ta se jmenuje Angela Brambati, a Vy jako byste byla její dvojče. Trochu se zarazila, na chvíli jakoby zaváhala ale pak zvědavě naslouchala.

Poposedla si trochu blíže ke stolu a jako by se jí líbilo, co jsem právě řekl, já jsem Anna, představila se a podává mi ruku. Podal jsem jí ruku a představil se také, já jsem Hans. Začali jsme si povídat jako dva staří známí, za chvíli jsem se dozvěděl, že pochází z městečka Nepomuk a tady pracuje jako servírka, bydlí v bytě nahoře nad hospodou. Dříve pracovala v restauraci ve svém rodném městě, ale má ráda Šumavu a klid v přírodě, proto odešla pracovat sem, navíc tak trochu do rodinného podniku, ta hospoda patří její tetě a strýci. Pověděl jsem jí také něco o sobě a bylo to úžasné, jak jsme si za těch pár minut navzájem rozuměli, jako opravdové spřízněné duše. Stačili jsme si vyměnit telefonní čísla s tím, že si zavoláme nebo napíšeme a můžeme se znovu setkat. Zrovna přijel k hospodě můj zákazník pan Brůha, dopil jsem svou kávu, zaplatil a rozloučil se s Annou. Ještě se na mne usmála svýma modrýma očima a vyšel jsem ven. Pozdravil se s panem Brůhou, sedl do svého Jeepa a následoval jej k jeho chalupě. Vyřídil jsem svou objednávku a rozloučil se. Rozjel jsem se zpátky domů.

Celou cestu jsem ale nemyslel na nic jiného než na tu milou servírku z hospody U Krámu Annu. Ale v telefonu jsem si ji uložil jako Angelu. Doma jsem zaparkoval auto na dvorku.

Vzal jsem svého psa Bringa a šli jsme jako obvykle na procházku kolem řeky Volyňky. Pes byl náramně spokojený, vesele poskakoval a vrtěl ocasem. Choval se trochu jinak než obvykle, asi zpozoroval, že i já jsem náhle trochu jiný, od dnešního odpoledne, kdy jsem se setkal s Annou, jsem najednou nějak veselější, vstřícnější, dokonce si všímám a zdravím lidi které na procházce jindy míjím bez povšimnutí, i ten pes to na mě poznal. Přišli jsme domů, Bring běžel ke svému kotci v rohu na dvoře, napil se vody z misky a pak se pustil do granulí z vedlejší misky. Já jsem šel do dílny zkontrolovat, jestli je vše vypnuté, poté jsem zamkl a chystal se jít do domu, když mi náhle zazvonil v kapse telefon. Říkám si v duchu, kdo to může být takhle večer. Podívám se a srdce mi poskočilo vzrušením, byla to Angela, tedy Anna.

Zvednu to a říkám Ahoj Anno, jsem rád, že Vás slyším. Co se stalo, že voláte? Víte, dneska mi bylo moc dobře, když jsme si spolu povídali, chtěla jsem Vás zase slyšet, povídá. Moje teta se strýcem na mě poznali, že se něco mezi námi přihodilo, a sami mi navrhli, abych Vám zavolala. Je pátek večer, hospoda prázdná, je po sezóně a na zimní návštěvníky je ještě brzy, prý si mám udělat volno, zajít si někam večer, do kina nebo do kavárny ve městě. Tak jsem se chtěla zeptat, jestli byste byl pro. Potěšilo mne to a ihned říkám, samozřejmě, přijedu pro Vás, tak za půl hodinky tam budu. Ještě slyším, jak zavýskla radostí, že bude čekat a zavěsila. Bylo půl sedmé a pomalu se začalo stmívat, šel jsem do domu, rychle se převlekl do trochu svátečnějšího. Většinou nosím jen džínsy, nemám rád žádné obleky s kravatou, ale vzal jsem si alespoň tesilové kalhoty, svetr a hnědou koženou bundu. Na nohy hnědé lehké mokasíny. Vyšel jsem na dvůr a vyjel ven s autem, všechno jsem zamkl a zavolal na Bringa, aby hlídal, nasedl jsem a vyjel směrem na Klatovy.

Na Horskou Kvildu to bylo tak něco přes dvacet kilometrů, slabá půlhodinka cesty, pokud se nikde nezdržíme, mohli bychom být zpátky ve městě kolem půl osmé a stihnout tak návštěvu kina. Cesta uběhla rychle, v lese už bylo trochu šero ale znám to tady za ta léta celkem dobře, tak za chvíli už vidím v dálce světla chalup Horské Kvildy, na druhé straně pod lesem svítí hotel Rankl, já sjíždím dolů až k hospodě U Krámu. Zaparkuji a chystám se vyjít ven z auta. Světla v hospodě svítily, ale okny bylo vidět jen prázdnou místnost. Vystoupil jsem z vozu a jdu ke vchodu za rohem.

Anna již čekala venku, stála u dveří a kouřila. Na sobě měla béžový svetřík a černou koženou bundu do pasu, tmavě modrou džínovou sukni ke kolenům, na nohou černé legíny a polovysoké černé boty. Přes rameno jí visela lehká černá kabelka. Tmavé kudrnaté vlasy vzadu sepnuté do culíku, v uších dlouhé třpytivé náušnice, modré oči zvýrazněné tmavou linkou, rty obtažené světlou rtěnkou. Moc jí to slušelo. Zamáčkla cigaretu v popelníku u dveří a jde ke mně, tak Dobrý večer, povídá a podává mi ruku. Dobrý večer, odpovídám a stisknu nabízenou ruku, netušil jsem, že se setkáme tak brzy, ale moc mne to těší. To mne také, odpověděla. Tak pojedeme?, říkám. Můžeme, řekla a přešla k autu. Nasedli jsme a rozjeli se k městu. Cestou jsme si povídali, o všem možném, o šumavské přírodě, o tom jak se nám oběma tady líbí, cesta utekla jako nic a už jsme byli zpátky ve městě.

Bylo krátce po půl osmé, zaparkovali jsme na parkovišti na náměstí, vystoupili jsme z auta a šli po chodníku ke kinu. Vlastně nevím, jestli chcete jít do kina nebo raději si sednout někam na kávu nebo na skleničku vína, povídám cestou. Anna se jen zasmála a řekla, že to samé mi chtěla navrhnout. Že by si raději povídala, než seděla mlčky v kině, stejně dnes hrají film Pán Prstenů.

Je dlouhý, skoro dvě a půl hodiny, navíc už jej viděla několikrát. Tak to jsem rád, povídám, půjdeme si sednout do kavárny Pod náměstím. Byla to taková menší rodinná kavárna, klidná a útulná. Navzdory tomu že byl pátek večer, byla téměř poloprázdná, posadili jsme se k volnému stolu u okna v rohu místnosti. Seděl jsem zády ke zdi, Anna se posadila naproti mně. Já rád sedávám tak, abych měl v dohledu vše, nemám rád, když sedí někdo za mnou. Zeptal jsem se Anny, jestli si chce dát něco k večeři, ale řekla, že ne, že už večeřela u tety v hospodě. Ke stolu přišel starší pán, majitel podniku pan Klocmann, a ptal se, co si budeme přát, Anna si objednala kávu a dvě deci bílého vína, já kávu a nealko pivo. Pan Klocmann pokynul hlavou, ještě nám zapálil voňavou svíčku na stole a odešel za bar. Bylo zde příjemně, lehké přítmí, tlumená romantická hudba, svíčka na stole a my dva. Vůbec tomu nemohu uvěřit, povídá Anna po chvíli ticha, že jsme tady spolu, ještě včera jsem byla úplně jiná, nevím čím to je, ale je mi s Vámi moc dobře, jako bychom se znali odedávna. Já to cítím také tak, povídám a dívám se do jejích modrých očí. Vtom přichází pan Klocmann a nese nám naše nápoje. Obsloužil nás, usmál se a odešel znovu za bar.

Anna vzala do ruky skleničku s vínem, pozvedla ji a povídá. Tak na co si přijeme?, já bych chtěla, abychom si tykali, já jsem Anna Hermannová. Sice nemám na přípitek víno, zvedl jsem tedy sklenici s nealko pivem a přitukl si s ní. Dobrá, já jsem Hans Gebauer. Usmála se, natáhla se ke mně a dali jsme si náš první polibek. Sedla si zpátky na židli a ptá se. Hans, to je přezdívka?, jako Jan nebo Honza? Zasmál jsem se a řekl jsem jí, jak to se mnou bylo, jak se naši poznali a jak jsem se narodil a vyrůstal v Passau, že moji rodiče tam bydlí dodnes a občas se navštěvujeme. Povídal jsem jí o babičce a dědovi, jak jsem se k nim přestěhoval a staral se o ně, pověděl jsem Anně o sobě snad všechno, i o pár letmých známostí, co jsem kdy měl. Poslouchala se zaujetím, vyptávala se na všechno, bylo poznat, že jí to zajímá. Mezitím jsme popíjeli a objednávali si další.

Teď byla na řadě ona, také jsem chtěl o ní vědět všechno. Vyprávěla mi o své rodině v Nepomuku, o rodičích, a prarodičích, jak ukončila základní školu, pak se vyučila v Plzni servírkou a začala pracovat v jednom hotelu ve svém rodném městě. Měla svoji práci ráda, ale kromě práce měla zálibu v toulkách přírodou. Jednou jí teta se strýcem pozvali na týden k sobě na Horskou Kvildu, od té chvíle se do Šumavy zamilovala, netrvalo dlouho a odešla z práce v hotelu ve městě a šla pracovat sem k tetě a strýci do hospody, je tady již šest let. Měla také pár známostí, ale víceméně jen tak, nic vážného, kvůli své práci nemá tolik času a příležitostí se seznámat a na vážnou známost má prý ještě dosti času, povídá a směje se přitom. Už pila druhou dvojku vína a začínala být taková roztomile upovídaná. Tak jsme si povídali a seděli už asi dvě hodiny, párkrát jsme vyšli ven před kavárnu, zapálit si cigaretu a zase se vrátili ke stolu. Bylo nám oběma moc dobře, bavili jsme se a zjistili, že máme na mnoho věcí stejné názory a vnímáme svět hodně podobně. Přehoupala se desátá hodina a kolem půl jedenácté jsem zaplatil a vyšli jsme s Annou ven na náměstí. Šli jsme pomalu k mému autu a cestou si stále povídali. Chtěl jsem jí navrhnout aby se vyspala u mne doma a ráno že ji zavezu do práce, ale vzápětí jsem tu myšlenku zavrhnul, nebylo by to vhodné, ani nevím, jak by zareagovala, jestli by si to nevyložila nějak jinak.

Přišli jsme k autu a nasedli. Vyjeli jsme a cestou si stále měli co říci, za půlhodinku jsme byli na Horské Kvildě u hospody. Vystoupili jsme z auta a já Annu doprovodil ke dveřím, že se rozloučíme. Vytáhla z kabelky klíče a chystala se odeknout dveře. Najednou se otočila a skočila mi kolem krku.

Začali jsme se objímat a líbat, děkovala mi za krásný večer, skoro vzlykala štěstím, že něco takového už dávno nezažila, že jí bylo se mnou krásně. Říkám jí že i mně bylo s ní moc příjemně a že se určitě domluvíme na další setkání spolu. Přitakala a řekla, že v sobotu ani v neděli to asi bohužel nepůjde, mají hospodu otevřenou od rána od osmi až do večera do desíti hodin, a přes víkend bývá hostů více než přes týden. Řekl jsem, že dobrá, a že mám také přes víkend domluvené nějaké zakázky, že si ale zavoláme nebo napíšeme, a sejdem se případně v pondělí, že se stavím odpoledne na kávu v hospodě a domluvíme se dále. Rozloučili jsme se, Anna odemkla dveře, ještě mi zamávala, vešla dovnitř a zavřela dveře. Nasedl jsem do auta, nastartoval a rozjel se zpátky do města.

Najednou mi bylo nějak krásně ale zároveň trochu smutno, už teď se mi po Anně stýskalo, ještě cítím na sobě její parfém. Přijel jsem k domku, vystoupil z auta, odemkl a otevřel bránu na dvůr. Zajel jsem dovnitř a zaparkoval, zavřel a zamkl bránu. Bring kolem pobíhal a lísal se k mým nohám, jako by cítil, jak jsem spokojený, a mám dobrou náladu. Vešel jsem do domu, zavřel a zamkl dveře. Vyzul jsem se a šel z chodby do obývacího pokoje, rozsvítil jen lampu u dveří. Sedl jsem si do křesla a chvíli jen tak odpočíval a přemýšlel. Bylo mi krásně, nádherně, dlouho jsem nezažil takový pocit, chtělo se mi smát i brečet zároveň, snad to je opravdu láska? Nevím, uvidíme, co bude dále. Vstal jsem a šel do koupelny, umýt se a převléknout na spaní, dal jsem si sprchu, oblékl se a šel do pokoje. Bylo po půl dvanácté, dneska už ani nebudu zapínat televizi, stejně by mne nic nebavilo, myslel jsem jen na ten dnešní večer a na moji novou přítelkyni Annu. Sotva jsem si lehl, cinknul mi mobil, srdce mi zase poskočilo a já vyskočil z postele a hrnul se ke stolku pro telefon. Dívám se, kdo a co píše, byla to ona, moje Anna, a píše krásnou esemesku: Krásnou Dobrou noc Hansi, myslím, že Tě miluji. Anna. Čtu ta krásná slova a vyhrkly mi slzy do očí, najednou nic nevidím, chvíli mi trvá, než se vzpamatuji, pak otírám slzy štěstí a odepisuji. Také Ti přeji krásnou Dobrou noc Anno, cítím to také, myslím, že je to láska. Miluji Tě. Hans.

Zhasnul jsem lampu a šel si lehnout. Dlouho jsem ale nemohl usnout a stále přemýšlel, co bude dále, nakonec jsem usnul a probudil mne až ráno zvuk telefonu. Podívám se na hodiny, bylo po sedmé hodině, vezmu telefon a v něm esemeska od Anny: Dobré ráno Hansi, jak si se vyspal miláčku?, chystám se do práce, tak se měj a napiš. Miluji Tě.

Odepisuji ihned také, Dobré ráno Aničko, miláčku, vyspal jsem se fajn, i když jsem dlouho nemohl usnout, myslel jsem na Tebe, na nás dva. Také Tě miluji, jdu také pracovat, odpoledne napíšeme. Pa. Dal jsem si sprchu a připravil snídani, posnídal jsem, vyšel ven na dvůr a dal Bringovi jeho granule. Dopoledne jsem pracoval v dílně a chystal se dokončit jednu zakázku, odpoledne si pro ni měl přijet jeden chalupář z Borové Lady. V poledne jsem si připravil rychlý oběd, plátek masa na grilu a dva plátky toastového chleba, nějakou zeleninu k tomu, pár rajčat, papriku a okurek. To mi stačilo, ani jsem neměl nějak chuť k jídlu. Po obědě jsem si udělal kávu, sedl si na dvůr, kde jsem měl pod velkým košatým ořešákem stůl a lavice. Tady jsem sedával skoro každý večer, od jara až do podzimu, když bylo teplo. Sedím, popíjím kávu a kouřím. S kouřením to mám tak, že jsem to omezil natolik, že si zapálím většinou jen doma ke kávé, a pak když jsme s kamarády občas na pivo, a to jen venku na zahrádce, od té doby kdy se uvnitř nikde nekouří. A to je myslím dobře, jednak se lépe dýchá, neotravujeme nekuřáky a také trochu ušetříme, my kuřáci.

Kolem půl druhé si přijel chalupář z Borové Lady pro svoji zakázku. Vyráběl jsem mu ocelovou branku k oplocení, nic složitějšího, dva sloupky pro zabetonování, dva závěsy, rám z trubek se zabudovaným zámkem, natřené základní barvou. Vše si naložil na svůj pick-up, vyřídili jsme peníze a spokojený odjel. Chtěl jsem se dát do další práce, mám rozdělanou menší dřevěnou chaloupku pro děti, mám ji skoro hotovou, jen připevnit okenice a dveře, práce tak na hodinku. Tu si má vyzvednout nějaký děda z Kubovy Hutě v pondělí odpoledne, má to jako dárek pro vnučku k narozeninám. Moc se mi do práce dneska nechtělo, neustále jsem myslel na Annu, co asi dělá, nedalo mi to a napsal jsem jí. Ahoj Aničko, miláčku. Asi musím přehodnotit naše rozhodnutí, že se uvidíme až v pondělí, já Tě chci vidět už dneska večer, nevadí, že bude pozdě, alespoň na pár minut, políbit Tě na Dobrou noc. Zprávu jsem odeslal a čekal, jestli Anna odepíše a co. Netrvalo to ani půl minuty, přišla mi zpráva. Ahoj miláčku, také jsem na to myslela, moc se na Tebe těším. Přijed' za mnou, můžeš i dříve, hned v devět, k večeru už tady není moc lidí, Tvoje Anna. Srdce mi zase poskočilo radostí a tajil se mi dech. Nemohl jsem se večera dočkat. Aby mi to lépe uteklo, šel jsem do dílny a dodělal tu slíbenou zakázku, tu dětskou chaloupku na zahradu. Ten pán, co si ji objednal, ji nechtěl nijak natírat, že to zvládne sám, tak jsem měl pro dnešek hotovo.

Bylo něco po čtvrté hodině, uklidil jsem v dílně a zamknul. Poté jsem vzal Bringa a šli jsme na svoji pravidelnou procházku k řece, bylo krásně, sluníčko svítilo a docela hřálo, navzdory pozdnímu odpoledni měsíce října. Cestou jsme potkávali skupinky lidí, rodinky na procházkách a také pár pejskařů jako jsme byli my s Bringem, všichni si užívali krásné sobotní odpoledne. Za hodinku jsme byli zpátky doma, Bring běžel ke kotci na dvoře a s chutí se pustil do svých granulí, poté co se pořádně napil z misky s vodou. Sedl jsem si na lavici pod ořešák a jen tak pozoroval okolí, najednou se mi všechno zdálo nějak krásnější, obloha modernější, listí na stromech zelenější, celý svět byl náhle nějak jiný, lepší. Kdysi mi můj otec Harald řekl: Hochu, pamatuj si, svět nikdy nezměníš, svět změní tebe. A měl pravdu, svět a to co teď právě vnímám, nic z toho se nezměnilo, jen já jsem se asi změnil a vnímám to všechno jinak, tak to bude. Nevím jak dlouho jsem takhle seděl a přemýšlel, ale pomalu se začalo stmívat. Podívám se na hodinky, bylo po šesté hodině, ještě pár hodin a budeme s Annou spolu, nechce to utíkat, nemohu se dočkat.

Bring vylízal misku s granulemi a lehl si spokojeně na své místečko před kotcem. Šel jsem do domu, že si připravím něco k večeři, neměl jsem ale na jídlo ani pomyslení. Vzal jsem si jen plátek toastového chleba a sýr, k tomu dvě rajčata a papriku. Po jídle jsem si uvařil kávu a šel si ji vypít ven na dvůr, ke stolu pod ořešák, k tomu samozřejmě cigaretka. Venku bylo stále příjemně teplo. Bring najednou vstal a běžel do zahrady za dům, pobíhal sem a tam kolem plotu a čenichal, jako by něco hledal. Zvedl jsem se a šel za ním do zahrady. Co to hledáš Bringu?, ptám se ho. Jen se na chvíli zastavil, podíval se na mne a pokračoval dále ve své dosavadní činnosti. V jednom místě se zastavil a začal zběsile hrabat, až hlína lítala všude kolem. Nech toho Bringu, zavolal jsem na něj. Přestal hrabat, zvedl hlavu a podíval se na mne, v zubech držel něco tmavého, něco jako kus kůže. Pojd' sem, přines Bringu. Rozběhl se ke mně, zastavil se a sedl si k mojí noze, v tlamě stále svíral ten svůj úlovek. Natáhl jsem ruku a gestem jsem pokynul, aby mi to dal, otočil hlavu a jako by mi ten kus kůže podával. Vzal jsem si od Bringa ten kus kůže, byl to vlastně takový kožený pásek s chromovanou přezkou, bývá to na rukávech nějaké bundy nebo kombinézy. To je divné, jako bych to už někde viděl, ale jak se to sem dostalo? Co myslíš Bringu?, máš tam ještě něco?, ptám se spíše tak potichu pro sebe.

Jdu se podívat blíže k té díře, co právě pes vyhrabal, nic jiného nevidím. Hodil jsem ten cár Bringovi, ať si hraje, vzal jsem lopatu, vyhrabanou hlínu shrnul do vytvořené jamky a pořádně vše udusal. Uklidil jsem lopatu a zavolal Bringa na dvůr.

Mezitím se už pořádně setmělo a rozsvítila se pouliční světla. Bylo po osmé hodině večer. Vyjel jsem s autem ze dvora na ulici, zavřel a zamkl bránu. Brankou jsem prošel ke vchodu a zamkl také dům. Zavolal jsem na Bringa, aby hlídal. Ten předstíral, že neslyší a věnoval se okusování své kořisti, toho koženého círu. Prošel jsem ven a zamkl branku, nasedl do auta a plný očekávání vyjel směr Horská Kvilda, za svojí milovanou Annou. Raději tam budu trochu dříve a počkám třeba v autě, nebo si sednu ke stolu a počkám, až bude Anna moct skončit a odejít. Projíždím známou krajinou, mívám chalupy na polosamotách a v dálce také osvětlené Nové Hutě. Zanedlouho již odbočuji vpravo na křižovatce, k Horské Kvildě. Za dvě minuty už parkuji své auto u známé hospody U krámu. V lokále se svítí, ale není pořádně vidět, kolik je uvnitř hostů. Chvilku jen tak sedím v autě a dívám se, nezahlédnu-li oknem moji Annu. Nic ale není vidět, počkám ještě, pomyslím si.

Najednou se dveře spolujezdce otevřou a v nich stojí pan Hermann, strýc mojí Anny. Dobrý večer pane Hansi, povídá a usmívá se přátelsky. Dobrý večer pane Hermanne, přijel jsem za Aničkou, jak jsme se domluvili, a víte co?, říkejte mi jen Hansi, bez toho pana. Dobrá Hansi, mně zase můžete říkat jen Karle, tak pojďte dál, Anna už Vás čeká. Vystoupil jsem z auta a zamkl jej. Šel jsem za Anniným strýcem dovnitř, do hospody, u stolů sedělo sem tam pár hostů, za okénkem u baru jen teta Helena ale Anička nikde. Jděte nahoru Hansi, povídá mi strýc, ona už tam na Vás čeká, tady je stejně už hostů málo, my to s Helenou zvládneme, užijte si večer. Děkuji Karle, říkám a jdu dveřmi vedle baru do chodby, ještě letmo pozdravím tetu Helenu, ona se na oplátku usměje a šibalsky mrkne okem, přitom se jakoby podívá nahoru ke stropu, asi tam, kde má Anna svůj apartmán. Spěchám chodbou dále až ke schodišti, vyběhnu rychle těch pár schodů nahoru, srdce mi buší nedočkavostí a vzrušením. Už stojím u dveří bytu, jsou mírně pootevřené, za nimi vidím intimní osvětlení od plamene svíčky a slyším tlumenou romantickou hudbu. Vejdu do pokoje, cítím vůni té svíčky, levandulová, zase ten pocit Déja Vu.

Jako kdybych to už někdy zažil, tuhle situaci, tuhle vůni, tenhle moment. Najednou vyběhne Anna dosud schovaná za dveřmi, skočí mi kolem krku a líbáme se navzájem, jako by to mělo být naposled v životě. Ach Hansi, miláčku, nemohla jsem se Tě dočkat, povídá a tiskne se ke mně. Krásně voní po koupeli, ještě má trochu vlhké ty krásné kudrnaté tmavé vlasy, na sobě má jen lehký župánek a je bosa. Také se mi stýskalo, Aničko, povídám a tisknu ji k sobě, počkej, já si odložím bundu, povídám, alespoň na chvíli, než pojedu. Anna odstoupila, usmála se, šla ke dveřím a zamkla je klíčem zevnitř. A já Tě dnes nikam nepustím, říká a schovává klíč někam mezi věci na poličku na zdi, budeš tady se mnou muset zůstat miláčku, říká se smíchem. Sundávám si bundu a dávám ji na věšák u dveří. To přece nejde miláčku, co na to teta se strýcem?, povídám a беру ji za ruku. Anna se ke mně zase přitulila a začala radostí vzlykat, víš, teta se strýcem jsou z Tebe nadšeni a přejí nám to, sami mi navrhli, abychom nikam nemuseli jezdit po večerech, ať si uděláme tady hezký večer a můžeš tady klidně přespávat. Stiskl jsem Aničku ještě silněji a srdce mi radostí zase poskočilo, rozhlížím se po pokoji, vlastně teprve teď si všímám, na stolku vedle dveří do koupelny stojí láhev bílého vína a dvě skleničky. Ještě chvíli jsme se objímali a líbali, potom jsme si šli sednout na malou pohovku. Anna ještě podala láhev vína a skleničky na stolek a nalila do každé trochu. Zvedla svoji sklenku a natáhla ruku ke mně, abych to udělal také.

Zvedám svoji sklenku a přitukávám si s ní, přitom se díváme jeden druhému zhluboka do očí. Na co si připijeme miláčku?, ptá se Anna. Já bych připil na naši lásku, povídám a dávám jí polibek na rty, přitom vidím, jak zajiskřily její krásné modré oči, tak ano miláčku, na naši lásku, povídá a napije se vína, sklenku pak odkládá na stůl, já jsem se také napil a odložil svou sklenku vedle její. Opřel jsem se pohodlně do opěradla pohovky, Anna mně vzala za ruce a oči se jí leskly štěstím. Objal jsem ji a vzal celou do náručí. Objímali jsme se a líbali tak divoce, až jsme skončili na podlaze. Tam jsme se dále objímali, nakonec jsme se pomilovali, bylo to poprvé, bylo to krásné, jako první sníh, co náhle začal za okny padat. Tak na to nikdy nezapomenu miláčku, šeptá Anna a vypadá nádherně spokojená. To já také ne lásko, říkám jí potichu do ucha. Teď si všímám, má na pravé tváři malou pihu, takové malé znaménko, to jen doplňuje její přirozenou krásu, pomyslím si, ale zdá se mi to také nějak povědomé.

Ještě dlouho jsme si ten večer povídali, a plánovali si co bude s námi dál. Anna mi vyprávěla o tom, jak strýc Karel, bratr jejího otce i s tetou Helenou plánují, že jednou hospodu předají právě jí. Chtěli by, aby si našla slušného chlapa za manžela a spolu třeba tu hospodu v budoucnu provozovali. Poslouchal jsem se zaujetím, pokyvoval souhlasně hlavou, občas se něco zeptal. Strýc s tetou nemají spolu děti, věnovali se od mládí jen hospodě a práci kolem ní, najednou oba zestárli, ani si nevšimli, že už je na rodinu pozdě. Annu mají rádi jako svoji vlastní dceru a mně si prý také už oblíbili a důvěřují mi, i když jsme se viděli jen párkrát. Je možné, že si mne trochu proklepli, nic proti tomu, kdo by to neudělal, kdyby se jednalo o rodinný majetek.

Povídali jsme si ještě hodně dlouho, mezitím nám dohořela na stole svíčka, dopili jsme víno a chystali se jít spát. Anna mně zavedla do pokoje, kde byla celkem široká postel, skoro jako manželská, rozsvítila malou lampičku na nočním stolku, lehla si na postel, podívala se na mne těma svůdnýma očima, věděl jsem už, co to znamená. Lehl jsem si vedle ní, ona zhasla lampičku a přitulila se ke mně. Všude bylo najednou ticho, za chvíli jsme oba usnuli. Ráno jsme se probudili kolem půl sedmé, dali si sprchu, oblékli se a šli dolů, teta Helena už nás volala ke snídani. Byla neděle ráno, nikde nikdo, otevírá se až v osm. Strýc Karel seděli s tetou Helenou u stolu plného dobrot, vonělo to všechno krásně, smažená vejce, šunka, čerstvé pečivo co vozí pekař ráno v šest, káva a čaj, co si kdo přeje. Tak pojdte ke stolu, volala nás teta, posadte se a jezte, Dobrou chuť. Sedli jsme si s Annou, popřáli také dobrou chuť a posnídali.

V lokále bylo příjemně teplo, to hořelo od večera v kachlových kamnech, od nich je rozvedeno potrubí do ostatních místností. Podívám se z okna ven, napadlo opravdu trochu nového prvního sněhu. Posnídali jsme, pořád jsme se s Annou na sebe dívali a smáli se každé maličkosti, strýc s tetou se vyptávali, chtěli vědět něco o mně, o mých rodičích, jak se mají v Bavorsku, kde pracují a tak. Poseděli jsme asi hodinku, teta se strýcem se zvedli, že půjdou chystat snídani pro hosty a začít vařit obědy, Anna povídá že jim pomůže, ale teta jí řekla, že má času dost, ať se v klidu ještě spolu rozloučíme. Poděkoval jsem oběma za pohostinnost a šel s Annou ven, před hospodu. Bylo krásně bílo, trochu chladno, ale nádherně, všechno bylo najednou krásné, nádherné. Anna mne objala a políbila. Miluji Tě Hansi, řekla, bude se mi zase stýskat, přijedeš zítra večer?

Také Tě miluji, Aničko, to víš, že přijedu za Tebou, hned jak to půjde, povídám a objímám ji pevně, aby jí nebyla zima. Líbám její něžná ústa a loučím se. Nasedám do auta, zamávám a rozjíždím se k domovu, ještě v dálce vidím, jak mi Anna mává, až jsem zmizel za zatáčkou v lese. Přijel jsem domů, poklidil Bringa a chvílku se věnoval úklidu v domku, dal jsem si prát nějaké prádlo, v poledne si dal jen lehký oběd, odpoledne seděl hodinku pod ořešákem.

Ve čtyři jako obvykle jsem šel s Bringem na procházku, pořád dokola, pořád to samé. Ale celý čas jsem myslel nejvíce na Aničku, psali jsme si zprávy po celý den, každou chvíli mi cinkl mobil, to když měla Anna zrovna chvílku volno. Večer jsme samozřejmě nevydrželi a museli se vidět, přijel jsem alespoň na chvílku, jak zavřeli hospodu, nakonec to stejně dopadlo jako vždy, zůstal jsem až do rána s Annou v jejím apartmánu. Ráno domů, poklidit psa a věnovat se práci, tak to šlo pořád dokola. Nedávno, sedmnáctého listopadu jsme všichni v hospodě oslavili s Annou její šestadvacáté narozeniny, zvykli jsme si na sebe, i s tetou a se strýcem jsme si náramně rozuměli, občas jsem jim přivezl nákup z města, sám jsem jim to nabídl, když jezdím kolem supermarketu cestou k nim. Byli jsme najednou jako úplně normální rodina, a čas běžel dál, uběhl další měsíc.

Bylo dvacátého prosince, pomalu se blížily Vánoce, plánoval jsem jako každý rok navštívit moje rodiče v Passau. Navrhl jsem Anně, aby jela se mnou, seznámit se s našimi, zprvu byla nadšená, že určitě pojede, ale druhý den se omlouvala, ozvali se její rodiče, že by byli rádi, kdyby přijela na Vánoce k nim domů. Trochu mne to zamrzelo, ale nakonec jsem to pochopil, mají jedinou dceru a chtějí ji alespoň jednou za rok vidět. To samé naši, jsem také jedináček a naši mne vždycky rádi uvítají, tentokrát se moc těším, až jim povím o mé přítelkyni Anně. Ráno jsem vstal a připravil se na cestu. Vždycky když jedu k našim na pár dnů, беру s sebou i Bringa, nedovedu si představit nechat ho tady samotného. Naložil jsem do auta pár drobností, dárků pod stromeček, každému něco, letos jsem mimo jiné vyrobil ze samorostů dva velké sedmiramenné svícny, jeden jsem dal Anně pro její rodiče, druhý mám pro moje rodiče. Našim také vždy udělá radost něco takového, obyčejného, ze srdce, něco co nekoupíš někde v supermarketu, ale vyrobíš to sám. Rodiče bydlí v klidném předměstí Passau ve svém rodinném domku, který před pár lety koupili, dříve jsme bydleli v centru města v bytě, ale na stáří jak říkají mají čím dál více rádi klid a větší soukromí.

Proto tahle změna. Nám to s Bringem také vyhovuje, dvorek, zahrada, jako u nás doma. Táta pracuje léta u Policie, má na starosti počítačové pracoviště, je povoláním programátor, prostě takový počítačový expert. Máma nejdříve pracovala v místním supermarketu u pokladny, později si dostudovala střední školu a nyní pracuje na poštovním úřadě jako vedoucí. Už se na rodiče moc těším.

Je dvacátého druhého prosince, po páté hodině večer, vyjíždíme na návštěvu k rodičům, je to něco kolem osmdesáti kilometrů, tak více jak hodinka cesty. Bring se uvelebil vzadu za sedadly, má tam pohodlí, k tomu misku s vodou a druhou s oblíbenými granulemi. Před chvilkou mi ještě volala Anna, že také vyjíždí domů k rodičům do Nepomuku, večer že si napíšeme. Ona má malou Mazdu dvojku, moc ráda prý nejezdí, ale tu cestu domů už má projetou několikrát, tak prý snad někde nezabloudí. Jedeme známou cestou směrem na Strážné, silnice jsou téměř suché, jako už pár let zpátky, prosinec a skoro žádný sníh, jako bychom ani nebyli na Šumavě. Už se celkem setmělo, provoz není skoro žádný, míjíme pár posledních chalup na českém území a míříme k hranicím na Strážném. Těsně před Kunžvartským sedlem, asi pět set metrů před hraničním přechodem, prochází silnice hustým lesem, tady musím dávat pozor, většinou zde narazím na přebíhající zvěř. V dálce vidím nějakou překážku na silnici, zpomalím a ztlumím světla. Najednou vidím, na silnici leží černá motorka, vedle ní leží člověk, asi řidič co měl nehodu, snad se srazil se zvěří, alespoň tak to na první pohled vypadá. Zastavím auto a vystupuji ven, abych zjistil, co se stalo, skláním se nad ležícím člověkem a lehce se dotknu jeho paže, abych zjistil, jestli reaguje.

Vtom se ležící motorkář rychle zvedne, v pravé ruce drží pistoli, namíří na mne a zaře, dej sem peněženku a žádné triky, nebo to do tebe napálím. To byl ale ženský hlas, jako bych jej už někde slyšel, byl jsem v šoku a couval pomalu zpátky k autu. Vtom se na silnici za mnou objevili další dva motorkáři, čekali zřejmě na lesní cestě a chystali se zaútočit na mne zezadu, zastavili asi deset metrů za autem a sesedají z motocyklů. Jdu k zadním dveřím svého auta a říkám, jen klid, dám ti co chceš, jen nestřílej, mám vzadu v autě tašku, jen otevřu dveře a vezmu ji. Dobrá, zavrčela ta ženská a mávala pistolí, abych si pohnul. Bring, pomyslel jsem si, je to riziko, nerad bych aby ho ta mrcha postřelila, ale snad to zvládne. Otevřu dveře od kufru a zařvu: Bringu, akce!, pes tryskem vyskočil, oběhl mne a s divokým štěkotem se vrhnul na tu motorkářku.

Ta se nestačila ani vzpamatovat, upustila pistoli a už leží zpátky na zemi, Bring na ní a trhá jí tu její motorkářskou kombinézu, drží ji za pravou ruku a snaží se něco z rukávu urvat. Zvedl jsem tu pistoli ze silnice, namířil na ty dva motorkáře za mnou, a v druhé ruce telefon, že zavolám Policii. Zřejmě byli v šoku, nepočítali s takovým scénářem, běželi rychle zpátky k motorkám, nastartovali a upalovali po silnici pryč, směrem k hranicím.

Zavolal jsem na Bringa, on nechal tu dívku být a přiběhl ke mně. Sbal se a padej pryč, nebo tě fakt sejmu, říkám té trhance a mířím na ní pistolí. Ztěžka se postavila, krvácela a sténala, vrhla na mne pohled, v kuželech světla mého vozu jsem na moment zahlédl její tvář, vlastně jen oči, ty oči, ty přece znám, to není možné, takové oči má přece moje Anna. Ta dívka potichu klela, kulhala, pak zvedla svoji motorku, nastartovala a zmizela za těma dvěma motorkáři směrem k hranici. Na silnici po ní zůstal kus kombinézy, takový pásek z rukávu s chromovanou přezkou, co jí Bring vytrhl z rukávu. Vzal jsem ten kus kůže a hodil jej dozadu do auta, Bring si také naskočil na své místo a opět se pohodlně uvelebil, jako by se vůbec nic nestalo. Jen já jsem byl stále ještě v šoku, ruce se mi až teď začaly třást, vlastně jsem si až nyní uvědomil, co se přihodilo, ještě držím v ruce tu pistoli. V dálce za mnou se objevily světla příjíždějícího automobilu, rychle jsem pistoli vložil do přihrádky v kufru a zabouchl dveře. Chystám se nasednout, právě mne míjí příjíždějící auto, zpomalí, z okénka se vykloní spolucestující a ptá se, jestli je všechno v pořádku, jestli nepotřebuji pomoc. Říkám, že ne, že děkuji a že je všechno v pořádku, že jsem jen venčil psa před dlouhou cestou. Chlapík kývl na pozdrav a auto odjelo, nasedl jsem a rozjel se také směr hranice.

Už jsem se trochu uklidnil, ale nějaký stín pochybnosti ve mně zbyl, co to vlastně bylo?, to není možné, nic takového jsem zatím nikdy nezažil. Je to snad ta rovnováha energie ve vesmíru, jak jsem o tom četl? Něco krásného jsem v posledních pár měsících zažil a teď to musí něco nebo někdo dorovnat něčím zlým a špatným?, to jsou přece jen takové jako konspirační teorie, tomu nevěřím. Ale co ta dívka, ty její oči, co ten kus kůže s chromovanou přezkou, co to znamená, jen náhoda?, divné, musím co nejdříve Anně zavolat, jestli je v pořádku. Přejel jsem hranice a hned na prvním parkovišti zastavil, беру telefon a volám Anně, vzala to okamžitě, a ptá se co se stalo a jestli jsem už na místě, ona že je už doma u rodičů.

Nakonec jela spolu s tetou a strýcem, rozhodli se hospodu na svátky zavřít a navštívit příbuzné, Anniny rodiče je pozvali na svátky k sobě. Oddechl jsem si, že je Anna v pořádku a ujistil jsem ji, že jsem také. O té příhodě tedy raději mluvit nebudu, možná jí někdy o tom všem povím. Vyjel jsem zpátky na silnici a pokračoval směrem k městu Passau. Za slabou hodinku už vjíždím do známých ulic mého rodného města. V tuhle dobu nebyl už žádný velký provoz, většina lidí asi byla někde v teple, možná doma, možná někde v restauraci.

Doma mámy pečou cukroví, tátové doladují vánoční osvětlení oken a vchodových dveří, děti zlobí a nemůžou se dočkat, kdy už bude Štědrý den a oni budou rozbalovat dárky, co našly pod stromečkem. Tak je to každý rok, pořád dokola to samé, ale letos je to přece trochu jiné, já mám přece svoji novou lásku, Annu. Jen škoda, že nemohla jet se mnou, ale příště určitě už pojedeme k našim spolu. Přijel jsem před dům mých rodičů a vystupuji z auta. Jdu k zadním dveřím, že vypustím z kufru Bringa, před domem se náhle objevili máma s tátou a vrhli se na mne, jako bychom se neviděli deset let. Počkejte, povídám, musím pustit Bringa, ať se s vámi také přivítá, otevřel jsem dveře kufru, Bring vyskočil a pelášil první za dům do zahrady, v tlamě držel tu svoji trofej, kousek z kombinézy té motorkářky. Co je s ním, ptá se táta a dívá se za ním. Říkám, to nic, cestou jsme se stavili na parkovišti vyvenčit se, něco tam asi našel, tak si to musí někam zahrabat. Za chvíli už přiběhl a vítal se s našimi, vždycky všechny pořádně olíže, když má radost se setkání. Vybalil jsem naše zavazadla z auta a nesl je do domu, pak jsem autem zajel do dvora za dům. Bring tady měl také svůj koutek, kotec s boudou, misku s vodou a druhou misku plnou těch svých dobrot, velkých vonavých granulí, také se do nich s chutí pustil a hltal, jako by týden nic neměl. Nechal jsem jej na dvoře a šel za našima, zavřeli jsme posuvnou elektrickou bránu před domem a šli dovnitř.

Máma měla zase nachystáno jako pro nějakou vzácnou návštěvu, plný stůl jídla a pití, k tomu asi patnáct druhů vánočního cukroví, asi pekla jako každý rok už týden před Vánocemi, ještě teď to voní celým domem. Dal jsem si věci nahoru, do pokoje který tady mám vždy jen pro sebe, když přijedu, pak jsem se vrátil dolů za našima. Seděli jsme v obývacím pokoji a dlouho do noci si povídali o všem možném, naši se samozřejmě vyptávali hlavně na Annu, moji novou přítelkyni. Chtěli vědět všechno podrobně, tak jsem jim všechno pověděl.

Pak jsem se vyptával zase já, jak se mají, co v práci a tak. Máma, že je spokojená, a už prý to do penze vydrží, táta se jen zasmál a prý že to by chtěl vidět, jestli máma půjde za dva roky do penze. Nedovede si ji představit doma, nic nedělat. Ty tak máš co říkat, tebe zavolají i o půlnoci když potřebují něco důležitého, povídá máma tátovi. To myslíš vážně?, ptám se táty. No jo, co chvíli někoho hledají, teď jak jsou všude ty kamery, tak to potřebují hned, co mi zbývá, jsem policajt, musím. Ale nestěžuji si, práce mne baví, žádného koníčka vlastně nemám, tak jsem rád, že mohu pomoci, navíc spoustu této práce zvládnou z domu, ze svého počítače. Nic složitějšího to není, sledovat nahrávky a pátrat po osobách a autech, nebo také motorkách.

Zrovna teď naháníme takovou partu zlodějíčků. Už jsme měli několik hlášení, vždycky stejná akce, na zemi leží u krajnice motorka, vedle ní člověk, předstírá zranění. Když někdo zastaví, snaží se zraněnému pomoci, ten náhle vyskočí a vrhne se se zbraní na něj, poté se objeví další dva nebo tři ze zálohy, posádka vozidla okradou a zmizí. Nejsou nijak nebezpeční, většinou nikomu neublíží, podle popisu mají jen plynové pistole. Polkl jsem naprázdno, rychle vzal ze stolu sklenici s pivem a předstíral že piju, nechtěl jsem aby táta s mámou poznali, jak to se mnou zamávalo. To je tedy věc, to se opravdu děje i tady u vás?, říkám už trochu klidným hlasem. Jo, říká táta, prý jsou to ale od vás, Češi, je mezi nimi nějaká ženská, posílal jsem zrovna před pár dny jejich popis k vám do Čech, do Budějovic, do Plzně a do Prahy. Snad budeme mít štěstí, říká táta a vstává. Přechází k polici na zdi a bere do ruky nějaký papír. Podává mi ho a ve mně zase zatrnulo. To je ten popis, říká táta. Dívám se na ten portrét, to není možné, vždyť to je moje Anna, že by náhoda?, taková podoba. Ještě že jsem našim neukázal žádnou fotku Anny, táta, ten bystrý policajt by ji okamžitě poznal.

To bylo tedy o fous, jak se říká. Hmm, přikývnu a podávám tátovi ten list papíru, předstíraje přitom nezájem. Už té práce nechte, říká máma a podává nám každému skleničku s vínem na přípitek. Přitukli jsme si navzájem, popřáli si zdraví a štěstí. Pak jsme ještě dlouho spolu seděli a povídali si, najednou byla jedna hodina po půlnoci, uklidili jsme se k spánku do svých pokojů. Zase jsem nemohl dlouho usnout, pořád jsem musel myslet na tu příhodu s motorkářkou a také na tátův popis, to musím nějak zjistit, jak to vlastně je. Ale jak?, aby nikdo nic nepoznal. Při těch úvahách jsem pomalu usínal.

Ráno jsem se vzbudil, v koupelně se umyl a šel dolů do jídelny, na stole už voněla snídaně, čerstvá káva a čaj, toasty se sýrem nebo s marmeládou, jak kdo chce a má rád. Máma nahlédla z kuchyně a říká, pojď snídat Hansi, a Dobrou chuť. Děkuji, říkám a ptám se na tátu. No, jako bychom to včera přivolali, brzy ráno jej zavolali a přijeli pro něj, že něco přišlo z Plzně, nějaká zpráva ohledně těch motorkářů. Skoro mi zaskočilo, jak jsem slyšel tu zprávu, rychle jsem posnídal a šel ven za Bringem, nějak se na chvíli zabavit, musím něco vymyslet, nějaký nápad, jak z toho ven. Zavolal jsem na mámu, že se jdeme projít, ona že dobrá a zamávala na pozdrav. Vzal jsem Bringa na vodítko, že se půjdeme projít dolů na nábřeží k Dunaji, snad mně něco cestou napadne.

Původně jsem chtěl dneska navštívit dva bývalé kamarády z dětství, spolužáky ze školy a z učiliště, oba bydlí zde v Passau. Christian, ten jezdí s lodí po řece, takové ty vyhlídkové trasy, podle počasí, jinak je zaměstnaný v místních loděnicích, v době mimo turistickou sezónu pracuje v zámečnické dílně v docích. Druhý je Jürgen, také původně zámečnický, nyní pracuje jako vedoucí údržby v místní nemocnici. Christian je svobodný jako já, Jürgen je ženatý, má ženu Ellen a čtyřletého syna Thomase. Oba bývalé spolužáky bych rád viděl, byli jsme moc dobří kamarádi a zažívali spolu spoustu dobrodružství, nejvíce na řece, na soutoku tří řek vlastně, Dunaj, Ilz a Inn, naši rodiče z nás tehdy šileli, dneska se jim nedivím. Asi je ani dnes moc nepotěším, už jsem to vymyslel, pojedu domů, za Annou. Musím zjistit, co se to děje, původně jsem chtěl odjíždět až na Štěpána jako pokaždé, ale tentokrát musím odjet už dnes, den před Štědrým dnem, máma bude smutná, vím to, těšila se na Vánoce, že budeme spolu, také jsem se moc těšil. Nemá cenu lhát a vymýšlet si nějaké důvody, kvůli práci a tak, to nechci, ale také nechci říct našim úplnou pravdu, to ne. Táta by se toho chytil a začal pátrat, jak ho znám. Tak to bude tak napůl, prostě řeknu, že pojedu za Annou, že se mi stýská, a nebude to ani lež, protože se mi opravdu stýská.

Vracím se s Bringem domů k našim, před dům zrovna přijíždí auto Policie a zastavuje. Z auta vystupuje táta a s ním starý pan Hausner, policejní komisař, kterého si pamatuju ještě jako malý kluk, když jsem chodíval někdy za tátou do práce. Nazdar Hansi, volá na mně, tak jak je v Čechách? Zdravím pane Hausner, odpovídám na pozdrav, mám se dobře, a co Vy?, pořád ještě pracujete? Ještě hochu, nějak se mi do penze ani nechce, rybaření si ještě užiju dost.

A co doma, moje manželka jen sedí u televize a štrikuje. Tak se mějte, zavolám ještě a jdu s Bringem dozadu na dvůr, dal jsem mu čerstvou vodu do misky a do druhé ze sáčku granule, a šel jsem do domu. Táta zrovna mával na policejní auto co odjíždělo a zavíral bránu, plácl mne po zádech a vypadá, že má z něčeho velkou radost, docela jsem se bál, co z něho vyleze. Tak se nám dneska zadařilo, povídá, už známe totožnost té ženské, co vede tu partu motorkářů, pojd' ale dovnitř Hansi, ukážu Ti to, a ukazuje na papírovou složku, co si nese se svým laptopem pod paží.

Krve by se ve mně nedořezal. Neochotně pomalu kráčím za ním a pak si sedáme ke stolu v jídelně. Už jsme doma Marie, volá na mámu, která něco kuchtí v kuchyni. Dobrá, volá máma, za chvíli jsem u vás. Kdybych ještě chvíli stál, asi bych omdlel, takhle jsem si sedl, opřel se o opěradlo židle a ruce položil na stůl před sebe, čekám, co bude dál. Táta si sedá ke stolu, pokládá vlevo svůj laptop a před sebou otevírá složku s dokumenty, máma zrovna přichází do jídelny. To nemůžeš dát ani o svátcích pokoj Haralde?, povídá tátovi, Hans za námi přijede jednou za čas a Ty ho budeš otravovat se svou prací. Ve skrytu duše jsem doufal, že táta mámu poslechne a schová tu složku někam do svého pracovního stolu a bude klid, on se ale zjevně bavil a neskrýval radost a potěšení z dobře vykonané práce pro Policii. Tak Hansi, podívej, ta ženská je z Plzně, mimochodem je celostátně hledaná, je na ni vystaven dokonce i evropský zatykač. Jak táta mluvil dál, pokoušely se o mně mdloby již několikrát, nakonec jsem jen slyšel to jméno, ano jmenuje se Eva Hermannová, narozená 17.11.1996 a pochází z města Nepomuk.

V tom jako by mne polil studenou vodou, najednou jsem se probral z mrákot a začal přemýšlet. Pokud je to tak, Anna má sestru, dvojče, proto se tenkrát tak zarazila, když jsem jí říkal, že jsou s tou zpěvačkou Angelou úplně jako dvojčata. Tak je to tedy, to už se nedivím, že Anna o své sestře nikdy nemluvila, je možné, že ani neví, že vůbec existuje? To si nemyslím, to by je museli od sebe rozdělit hned po narození, ne to bude jinak, narozeniny má opravdu sedmnáctého listopadu, nedávno jsme je spolu s tetou a strýcem slavili v hospodě na Horské Kvildě. Musím jet za Annou a vysvětlit si to. Najednou zvednu oči, táta s mámou se na mne dívají, jako by mne viděli poprvé v životě. Co je s Tebou Hansi?, ptá se máma, jako bys tady ani nebyl, jako bys byl duchem někde úplně jinde. Stalo se něco synku?, ptá se táta.

Už je to tady, musím jim to říci. Mami a tati, moc mne to mrzí, ale musím jet dneska po obědě domů, do Čech, nic se nestalo, nemějte strach, jen se mi strašně stýská po mojí přítelkyni Anně, nic jiného v tom není. Ale samozřejmě Hansi, to víš, že nás to bude také mrzet, ale na druhé straně jsme oba s tátou rádi, že máš konečně nějakou slušnou známost, a že se snad i těch vnoučat jednou dočkáme, říká se slzami v očích máma. Táta souhlasně pokyvuje hlavou ale jako typický policajt si neodpustí poznámku, je fakt dobrý a na hodinách psychologie určitě nechyběl. A co tak najednou Hansi, nesouvisí to doufám nějak s tím případem, s tou motor bandou?, povídá a zkoumavě si mne prohlíží. Polknu naprázdno, pak se vzchopím na odpověď. Ne tati, není to ničím takovým, prostě bych chtěl být už letos o Vánocích se svou Annou, to je vše. Dobrá tedy, berme to jako vyřízenou věc, ale doufám, že se tady oba co nejdříve ukážete spolu, povídá táta. To určitě tati a mami, říkám, určitě se brzy ukážeme. Ale sám tomu moc nevěřím, jak bych mohl teď přijet k našim s mojí Annou?, táta by ji byl schopný okamžitě zavřít na Policii do cely.

Šel jsem nahoru do pokoje a sbalil si věci na cestu. Našim jsem dal každému balíček s dárkem, co jsem jim přivezl a chtěl dát až zítra pod stromeček, k tomu ještě zabalený ten svícen ze samorostu. Táta s mámou mi dali také balíček, prý si jej mám rozbalit ale až doma, poděkoval jsem za dárek a také za pochopení. Pojdte ke stolu, dáme si oběd trochu dříve, povídá máma. Šli jsme si sednout, táta říká, tak jsem si myslel, že spolu zajdeme na pivo do hospody nebo na ryby a Ty mi ujedeš Hansi. Neboj tati, brzy se uvidíme. Tak už dost a jezte, povídá máma, když nám naservírovala na stůl houbovou polévku. Sedla si k nám a obědvali jsme. Pak odnesla talíře a přinesla další, smažené kuřecí řízky s bramborovým salátem. Po obědě si táta otevřel plzeňské pivo, máma měla radši ta ochucená piva s ovocnou příchutí, já jsem si dal také jedno, bylo to nealkoholické, pro řidiče akorát.

Ještě jsme chvíli poseděli a povídali si. Kolem jedné hodiny jsem vzal ze dvorku Bringa a usadil ho dozadu do kufru, vzal jsem také sbalená zavazadla a uložil vše do auta. Vzpomněl jsem si ještě na tu koženou pásku s chromovanou přezkou, co si Bring včera někam schoval, šel jsem tedy za dům, na dvůr a rozhlížel se kolem kotce, jestli něco neuvidím. Pak jsem zahlédl v rohu kotce, u stěny boudy, jak čouhá něco černého ven, to bylo ono, ten pásek.

Vzal jsem jej a schoval do kapsy u bundy. Vrátil jsem se zpátky před dům, táta mi mezitím otevřel dálkovým ovladačem posuvnou bránu, nasedl jsem a vyjel s autem ven na ulici, nechal motor běžet, aby se zahřál a šel se rozloučit s našima. Máma mne objímala se slzičkami v očích, táta mi dal kamarádsky pěstí do žaludku jak měl ve zvyku, byl jsem na to vždy připravený, jak jsem tátu a jeho zvyky znal. Oba ještě nahlídli do kufru na Bringa a rozloučili se i s ním. Nasedám do auta, ještě zamávám a rozjíždím se ulicí města směrem domů, do Čech.

Měl bych Anně zavolat, pomyslím si, nechci jí takhle překvapit. Možná mají s rodiči jiné plány, nechci jim narušit jejich sváteční klid. Dobrá, zastavím na tržnici ve Strážném, také si dám malou pauzu a měl bych Anně ještě něco koupit, dárek jsem jí sice už dal, ale něco k tomu by se ještě hodilo, třeba něco na zub, něco sladkého pro ni i pro rodiče, strýce a tetu. Za čtyřicet minut jsem u hranic, přejíždím a pak zastavuji na parkovišti u tržnice ve Strážném. Právě se chystám vystoupit z auta, když vtom zahlédnu trojici motorek přijíždějících k parkovišti. Nezastavují, ale jedou dozadu na konec parkoviště, kde parkují kamióny, za ty kamióny motorkáři zajíždí a parkují tam, perfektní schovávačka. Chvilku čekám, co bude, za moment zpoza kamiónu vychází trojice motorkářů a jdou směrem k restauraci, přilby s sebou nemají, podle postav a motorek to ale vypadá, že to nejsou ti moji včerejší známí. Vysedám z auta, Bringovi dávám pokyn, aby hlídal, a jdu přes parkoviště ke stánkům na tržnici. Tady je v každou roční dobu něco, teď tu nádherně voní marcipán, punč a preclíky. Blížím se ke stánkům a cestou přemýšlím co Anně koupím, co by jí a rodičům udělalo radost.

Najednou z druhé strany proti mně přijíždí povědomá motorka, černá Honda, taková ta lehká asi CBF, na ní známá postava s kombinézou, na pravé ruce s chybějícím páskem s chromovou přezkou. Jak se ke mně přiblížila, kývl jsem na ni, aby zastavila, kupodivu poslechla, zastavila u mne a vypnula motor. Sundala si přilbu z hlavy, teprve teď vidím, jak jsou si spolu s Annou podobné. Nechybí Ti něco?, ptám se, sahám do kapsy u bundy, vytahuji kus koženého pásku s chromovanou přezkou a podávám jí to. Bylo vidět, jak zaváhala, pak se dokonce zarděla a podívala se na mne těma krásnýma očima, jako má moje Anna. Bring najednou asi něco ucítil, začal vrčēt a byl neklidný. Bringu, klid, křikl jsem směrem k autu, on se zklidnil a byl už potichu.

Ta dívka natáhla ruku a vzala si to torzo své kombinézy a strčila ji do své crossbody, takové té tašky přes tělo. Ještě mám tu Tvoji pistoli Evo, povídám, ta náhle jakoby ztuhla, nejprve na mne pohlédla, jako by mne chtěla očima probodnout, poté sklopila zrak a snad se opravdu i začervenala. Jak mne znáš?, hlesla zoufale. Znáám, ale neměj strach, neprásknu Tě, vím, že je po Tobě vyhlášeno celostátní pátrání, a vedle v Bavorsku Tě mají v evidenci, ale jestli chceš, pomůžu Ti, říkám. Proč bys to dělal?, ptá se, vždyť jsme Tě přepadli, chtěli jsme Tě okrást, kdo jsi, snad Svatý František? Má trochu hrubší hlas než Anna, uvědomuji si, to bude tím způsobem života. Ne, nejsem žádný svatý, jsem normální člověk, také mám svoje chyby, ale mám rád Tvoji sestru, dvojče Annu, chodíme spolu od října, milujeme se. Jakoby ji něco píchlo, trhla s sebou, div že nespadla z té svojí motorky. Anna, kde je, kde bydlí, kde pracuje?, vyzvídá Eva náhle.

Teď právě si nejsem úplně jistý, mám-li tohle Evě povědět, co když mezi nimi je něco, co by se mohlo nějak zvrtnout, pohnout někam jinam, kam bych nechtěl ani já ani Anna. Zamluvil jsem to vzápětí rychle, co ta Tvoje ruka?, ptám se, nepotřebuješ to ošetřit? Podívala se na mne opět těma krásnýma modrýma očima jako Anna. Teď si všímám i detailů, má na levé tváři malinké znamínko, jen takovou tečku, nic velkého, jako piha, už vím, jak ty dvě sestry případně od sebe rozeznat, Anna má to samé na pravé tváři. To je dobrý, povídá Eva, ten Tvůj pes moc nestiskl, asi poznal něžné pohlaví, směje se. Sluší jí to, když se směje, vlastně se mi líbí stejně jako Anna, jak také jinak, když jsou úplně stejné. Nechceš slézt z té motorky a sednout si někam jinam, v klidu si popovídat?, ptám se. Podívala se na mne, nejprve trochu podezíravě, nyní kývla hlavou, a že dobrá, co navrhuješ?, dovnitř do restaurace ale já nesmím, poznali by mně. Jak se vlastně jmenuješ?, ptá se. Jsem Hans, povídám a pokračuji. Nehledej za tím nic zvláštního Evo, ale vezmu Tě i s motorkou k sobě do auta a pojedeme ke mně domů, tam můžeš být, než se to tady uklidní. Tu svoji partu budeš muset ale opustit, jinak to nejde, chci ochránit jen Tebe, přece nechceš celý život před něčím někam utíkat. Nikomu ale ani muk, prostě se ztratíš a hotovo, tak pojď, pospěš si, než nás tady někdo uvidí spolu. Otevřel jsem jí dveře u spolujezdce, ona nejprve trochu zaváhala, pak ale nasedla a já jsem zavřel. Vzal tu její motorku a přilbu, otevřel zadní dveře a uložil je dozadu do kufru vedle Bringa, trochu zavrčel, ale za chvíli už jen ležel a předstíral, že spí, přitom koutky očí všechno bedlivě pozoroval.

Zabouchl jsem dveře kufru, nasedl a nastartoval. Rozjel jsem se směrem domů, k Vimperku. Chvilku jsme jen tak mlčky seděli, já jsem se věnoval řízení, Eva se dívala kolem, jak ubíhá cesta, o sestře už dále nevyzvíдалa, asi tušila, že bych jí stejně už nic neřekl. Cestou jsme potkali několik skupinek motorkářů, Eva se vždycky jakoby přikrčila, snad aby jí nikdo nepoznal. Neboj se, říkám, ta skla jsou zatmavená sem dovnitř není vidět. To jí zřejmě uklidnilo, vytáhla z tašky co měla přes rameno cigarety a ptá se, jestli si může uvnitř zapálit, říkám že klidně, jen ať si malinko pootevře okno. Zapálila si a pootevřela okno spolujezdce, jak jsem řekl, vyfoukla kouř směrem k oknu, a zdála se být konečně klidná. Postupně se cestou rozpovídala, v podstatě jsem slyšel to samé, co prožívala Anna, až do doby, než nastoupila do učení, stejně jako její sestra. Anna se učila servírkou, Eva se učila ve stejném učilišti, ale kuchařkou. Jezdívaly obě jednou týdně domů z internátu na víkend, potom se Eva jednou v Plzni chytla nějaké party a domů už vůbec nejezdila. Rodiče se ptali co je s ní, vzkazovali po Anně, ať se domů vrátí, ale ona se už nikdy domů nevrátila. V šestnácti pak utekla z učení i z internátu. Toulala se s různými partami, kradla, podváděla, příležitostně se nechávala zaměstnávat načerno.

Bydlela každou chvíli někde jinde, jednou v penzionu, kde krátce pracovala v kuchyni, podruhé s kamarádem v kempu v přívěsu, jindy zase u nějaké staré paní, co jí občas pomáhala v domácnosti, s nákupy a tak. O peníze prý nouzi neměla nikdy, ale k prostituci se nikdy nesnížila. Má dokonce účet u banky a nějaké našetřené peníze z poslední doby kdy pracovala pravidelně jako uklízečka v kasinu kousek za hranicemi. S tou partou byla už prý jen tak, ze setrvačnosti, sama z těch věcí okradených nic nechtěla, dělala vlastně jen tu volavku. Jak se tak Eva rozpovídala cesta uběhla a byli jsme doma, bylo kolem čtvrté hodiny odpoledne, zajel jsem autem do dvora a zavřel za sebou bránu. Motorku jsem zatím nechal v kufru, vzal jsem Bringa a jeho misky dal ke kotci. Eva vystoupila a čekala za autem. Bring oběhl auto uviděl Evu, ta se zprvu trochu lekla, ale Bring k ní přišel a přátelsky se otíral o její nohy a vrtěl ocasem, jen se chvilku zajímal o tu její tašku, co měla přes rameno.

On Ti nic neudělá, nemusíš se bát, říkám Evě a ukazuji jí cestu k domu. Odemkl jsem a vešel dovnitř, Evu jsem vedl s sebou. Ukázal jsem jí kde je koupelna, toaleta, kuchyně a tak. Také pokoj, kde bude bydlet.

Pořád jen děkovala a skoro se slzami v očích slibovala, že už se chce změnit a polepšit se. Dobrá, říkám, teď půjdu s Bringem na procházku, jsme tak zvyklí chodit každý den, vzal bych Tě s námi, ale nebyl by to dobrý nápad, vrátíme se tak za hodinku, potom připravím nějakou večeři, zatím se vykoupej a odpočívej. Ve skříni v koupelně jsou nějaké věci sestry Anny a v pokoji ve skříni také, podívej se a něco si na sebe vezmi. Tak pojď Bringu, zavolal jsem na psa, ten přiběhl a vyšli jsme na naši pravidelnou trasu po Zlaté stezce, už se začalo rychle stmívat. Sotva vycházíme od domu, zazvoní mi v kapse telefon, sáhnu do kapsy a dívám se, volá Anna, srdce mi poskočilo radostí, o Evě jí ale zatím neřeknu. Ahoj Aničko, miláčku, jak se máš?, moc se mi po Tobě stýská. Ahoj Hansi, miláčku můj, říká Anna, mám se krásně u našich, chodíme po návštěvách příbuzných a tak, stýská se mi také moc, už abychom byli spolu. A co Vaši v Passau, jak se mají a co děláte? Už, už jsem jí chtěl říci, že za ní pojedu, a že jsem doma ve Vimperku, ale odolal jsem a zamlčel to, kvůli Evě samozřejmě. Chvilku jsme si povídali, pak jsme se rozloučili s tím, že si zavoláme zítra ráno, na Štědrý den.

Procházka uběhla jako vždy, moc lidí už venku nechodí, i když není moc sněhu, je ale celkem chladno. Vracíme se domů, zavírám branku a dávám Bringovi čerstvou vodu a granule do kotce, vypadá to na mírný mráz v noci, tak mu to raději schovám dovnitř do boudy. Jdu do domu, už v chodbě za dveřmi cítím zvláštní vůni, něco jako toasty s paštikou a křenem. Přijdu do obývacího pokoje a zírám, na stole prostřeno, dva talíře s těmi toasty, v konvici káva. Na pohovce sedí Eva, je po koupeli, na sobě má jen kalhotky a tričko, pravé předloktí má lehce ovázané, to je od mého Bringa, asi se vůbec přede mnou nestydí, proč také, když jsme skoro příbuzní. Tak to tedy zírám, Evo, jak jsi to zvládla tak brzy všechno?, ptám se. To nic není Hansi, já umím daleko lepší věci, jsem přece kuchařka, jak víš, i když nevyučená. Tak já si zajdu také do sprchy a převléknu se, jestli chceš, můžeš tady kouřit, povídám a podávám jí popelník, jen trochu otevřu ventilačku u okna, aby se to větralo. Usmála se, poděkovala, sedla si a zapálila cigaretu, přitom se nějak šibalsky usmívala. Šel jsem si do svého pokoje pro věci na oblečení, poté jsem se šel vysprchovat a oholit. V koupelně byl v rohu veliký koš na prádlo, teď jsem zahlédl tu Evinu kombinézu, jak je tam nacpaná a kousek trčí ven, asi se jí chce už opravdu zbavit, pomyslím si, a když bude chtít, nakoupím jí nějaké oblečení, velikost má stejnou jako Anna, říkám si v duchu.

Když jsem přišel zpátky do obývacího pokoje, Eva seděla stále na sedačce a kouřila, z rádia hrála tlumená hudba. Před sebou na stole měla postavený svícen a v něm hořela voňavá svíčka, levandulová. Na stole stála láhev vína a dvě nalité sklenky. Můžeš zhasnout Hansi prosím?, říká Eva potichu. Zhasnul jsem světlo v obývacím pokoji, jediné světlo teď pocházelo od svíčky na stole. Eva se naklonila, vzala lehce do ruky sklenku s vínem, podívala se na mne, abych udělal to samé.

Sedl jsem si vedle ní, vzal do ruky sklenku s vínem a natáhl ruku k přípitku. Tak na co si připijeme Hansi?, ptá se tichým hlasem Eva, přitom mi stále upřeně hledí do očí. Já nevím, Evo, snad aby to všechno dobře dopadlo. Přitukli jsme si a připili. Musíme něco vymyslet, říkám a dívám se Evě také do očí. Najednou se přisune ke mně blíže, odkládá svoji sklenku a také bere z ruky moji a odkládá ji na stůl, objala mne a začala líbat. Nevím co se to se mnou stalo, nebránil jsem se a navíc její něžnosti opětoval. Objímali jsme se a líbali, nakonec jsme skončili na podlaze a milovali se dlouho, znovu ten pocit, že se jen opakuje, co už tady bylo.

Bylo to krásné, jako s Annou, teď mne to trochu mrzí, že jsem ji podvedl, nevím, co mám dělat, cítím, že začínám milovat Evu stejně jako Annu. Divné, co? Anna je miláček, hodná, citlivá, něžná. Eva je také svým způsobem milá, když chce, dovede být také hodná, citlivá i něžná jako andílek. Na druhou stranu je to ale živel, nikdy nevíte, co udělá v příštích třeba pěti minutách. Nicméně se stalo to, co se asi mělo stát, nemohu si pomoci, miluji je obě, Annu i Evu. Jak tak přemýšlím, přitulila se Eva ke mně, úplně stejným stylem jako Anna, objal jsem ji a přitiskl k sobě. Zase ten pocit, že jsem tuto situaci již někdy zažil, i tu levandulovou vůni. Eva mi tiše a něžně šeptala do ucha, že mne miluje, že konečně našla někoho, kdo ji nechce jen zneužívat a pak ji nechat osudu. Neboj se miláčku, říkám jí, já Tě nezklam, ale záleží, jak to bude vnímat Anna, tu také miluji a nechci ji zklamat. Přitulila se ke mně ještě těsněji, pohladil jsem ji a políbil, v objetí jsme takto pomalu oba usínali.

Ráno jsem se vzbudil již kolem šesté hodiny, potichu se vytratil z obývacího pokoje a šel si dát sprchu. Poté jsem šel do kuchyně, že připravím něco narychlo k snídani, dal jsem mezi toasty plátek šunky, plátek sýra a pár kapek kečupu. Strčil jsem to do grilu a zapnul, za chvíli to vonělo celou kuchyní i jídelnou.

Ještě jsem postavil na čaj a kávu, vše bylo připraveno. Pustil jsem potichu rádio, od rána už tam hrají koledy a vánoční písně, je Štědrý den. Nemám žádný stromeček, většinou jsem na Vánoce právě u našich v Passau, ale mám alespoň ve velké váze v jídelně pár smrkových větviček z lesa, voní krásně jako stromeček. Také jsem je trochu nazdobil, jen tak, dvě baňky a pár třásní, pár svíček mám na svícnu pod vázou. Ještě by to chtělo nějaký dárek pro Evu, napadlo mne. Potichu jsem se vytratil chodbou na dvůr a zašel do dílny. Bring ještě spal nebo alespoň to věrohodně předstíral, stejně si ale myslím, že koutkem oka sleduje všechno co se kolem děje. Nasypal jsem mu do misky trochu granulí, ani sebou nepohnul. Vodu tam ještě měl, ani nezamrzla, nebyla ještě taková zima. Z dílny jsem vzal malou dřevěnou skříňku s mosazným kováním, co jsem jich udělal pár navíc, když jsem nedávno dostal zakázku od místních hasičů. Bylo to dvacet takových do nějaké tomboly na Kateřinské zábavě. Teď se mi těch pár navíc hodilo, jednu jsem již dal Anně, teď dám další Evě, vždyť ona má navíc ještě dneska svátek, je přece 24. prosince, Adam a Eva a také Štědrý den.

Šel jsem potichu zpátky do domu a položil tu skříňku k váze pod smrkovou větvíčku, na ní jsem narychlo přilepil malou nálepku kde jsem napsal jméno Eva, dovnitř jsem vložil malý bronzový zvoneček s červenou mašličkou. Z obývacího pokoje se ozvalo Dobré ráno miláčku, pootevřel jsem dveře a říkám také Dobré ráno miláčku a krásný Štědrý den, krásné Vánoce a všechno nejlepší k svátku. Eva byla zřejmě překvapená, snad ani nevěděla, že jsou nějaké Vánoce, nějaký svátek, třeba takové věci vůbec neřeší. Teď tady stojí uprostřed obýváku, na sobě jen kalhotky a tričko, krásná i bez make-upu, stejná jako Anna, štíhlá postava, delší kudrnaté černé vlasy, modré pronikavé oči, plné rty a malá piha na tváři.

Jdu se osprchovat, za chvíli jsem tady, láska, říká Eva a vytrácí se do koupelny. Připravil jsem snídani na stůl, Eva tady byla za chvíli, na sobě nějaké Annino oblečení, učesaná, vlasy sepnuté vzadu do krátkého culíku, lehké oční stíny, světlá rtěnka a stejný parfém jaký znám od Aničky, jak bych ji nemohl milovat, vždyť je stejná jako ona. Přišla ke mně, objala mne a vášnivě políbila, děkuji Ti Hansi, miláčku, za všechno. Pak si sedla ke stolu, já jsem si sedl naproti ní, popřáli jsme si Dobrou chuť, a pustili jsme se do toastů. Nalil jsem Evě kávu, sám jsem si dal také, pomalu jsme dojídali, Eva mne najednou vzala za ruku a rozplakala se. Vstal jsem, obešel stůl a sedl si vedle ní.

Co je miláčku, co se děje?, ptám se a objímám jí kolem ramen. Nevěděla jsem jaké to je, říká, když tě má někdo opravdu rád, když tě miluje a riskuje kvůli tobě svoji pověst, svoji lásku, svůj budoucí život. Nechci Ti to zkazit Hansi, vaši lásku s Annou, nemůžeš nás mít obě, to přece dobře víš, to nejde, já jsem jiná, jsem potvora, mnoha lidem jsem ublížila, Tobě také, mrzí mne to, chtěla bych to napravit, chtěla bych být jiná.

Neboj se, miláčku na něco přijdeme, konejším ji a přitom jsem sáhl dolů pod vázu, vzal tu malou skříňku a podával ji Evě. Vzala si ji, otevřela a oči se jí rozzářily jako malému dítěti, znovu začala vzlykat, až se zajíkala. To není možné Hansi, děkuji Ti moc, za všechno miláčku, já na tohle nejsem připravená, tolik lásky a štěstí, mně snad pukne srdce samým vzrušením, říká s pláčem a odchází se schovat do obývacího pokoje. Asi chce být chvíli sama se sebou. Nechal jsem ji tedy, ať si popláče o samotě a šel jsem chvíli na dvůr, podívat se za Bringem. Právě včas, zrovna mi zvoní telefon, podívám se, je to Anna. Zvedám to a říkám Ahoj Aničko, miláčku, krásné Vánoce Ti přeji a rodičům také, moc mi scházíš, nevím jestli to dneska bez Tebe vydržím, nejraději bych se rozjel za Tebou, alespoň na chvíli, alespoň Tě obejmout a políbit, moc Tě miluji. Slyším na druhé straně pláč ze samé radosti, Anna vzlyká, ani nemůže mluvit. To je tak krásné Hansi, miláčku, přeji Ti také krásné Vánoce, tak moc Tě také miluji a chci být s Tebou, alespoň na chvíli se s tebou vidět, políbit tě, já se snad zblázním, jak mi chybíš. Přijed' za mnou Hansi a odvez mne k sobě, nebo můžeme být pár dnů na Horské Kvildě v apartmánu v hospodě. Nic mne tady nebaví, naši jsou fajn, teta a strýc také, ale já už patřím k Tobě, lásko, chci být s Tebou, navždy. To mne úplně dostalo. Tak vydrž miláčku říkám s radostí, když vyjedu ihned, můžu tam být tak za dvě hodinky, takže kolem jedenácté hodiny mne čekej, už se na tebe moc těším Aničko, miláčku. Anna radostí zavýskla a poslala po telefonu polibek, Já se tak těším, říká ještě a zavěsí. Tak co teď?, přemýšlím, snad něco vymyslím cestou, nemusím spěchat, mám tak hodinku k dobru, kvůli tomu že si Anna myslí, že pojedu až z Passau. Vrátil jsem se do domu, Eva sedí v obýváku, má puštěnou televizi a sleduje nějaký starý český film. Má zapálenou cigaretu a pootevřené okno. Usmála se na mne, když jsem vešel, ale ten úsměv, zarazilo mne to, ten úsměv byl najednou tak hořký, v očích má najednou takovou zvláštní bolest, smutek a beznaděj zároveň.

Sedl jsem si vedle ní, vzal ji za ruku, druhou rukou ji objal a políbil ji na rty. Ucítil jsem na tváři, jak jí vyhrkly slzy. Věděla jsem, že to přijde, říká Eva, promiň, ale slyšela jsem Tvůj hovor s Annou, omlouvám se, nechtěla jsem poslouchat. Jeď za ní, ona Tě miluje, ona je lepší než já, nezklame Tě, nebudu Ti to mít za zlé, když mně necháš být, na mne nehleď, chci, abys byl šťastný, abyste byli spolu s Annou oba šťastní. Počkej lásko, poslouchej, já něco vymyslím, neboj, říkám, ale ani sám tomu moc nevěřím, nevím, co vymyslím. Za hodinku vyjedu pro Annu do Nepomuku, je u rodičů spolu s tetou Helenou a strýcem Karlem, říkám. Ty tady můžeš zůstat, Evo, my se ubytujeme v bytě u Anny. Je to na Horské Kvildě, hospoda U krámu, kdyby něco, najdeš nás tam, ta hospoda patří právě tetě a strýci. Máš tady jídla dost, v lednici i ve špajzu, cigarety jsou v obýváku v baru. Tvoji motorku a přilbu dám do dílny, Bringa vezmu s sebou abys nemusela chodit ven, kvůli sousedům. Vysvlékl jsem si bundu a pověsil ji na věšák, abych se nezašpinil od motorky, šel jsem, vynesl ji ven z auta a dal ji za dveře do dílny. Vzal jsem ještě přilbu, vyndal jsem také z přihrádky v kufru tu Evinu pistoli, teď vidím, že je to opravdu jen plynovka, položil jsem ji na poličku nad pracovním stolem a zakryl kusem hadry. Poté jsem zavřel a zamkl vrata od dílny. Nachystal jsem Bringovi misky s vodou a granulemi do auta.

Sobě jsem tam dal velkou cestovní tašku s oblečením a osobními potřebami. Zavolal jsem Bringa, ten přiběhl a ze zvyku naskočil dozadu do kufru auta, zabouchl jsem za ním dveře a šel otevřít bránu. Nasedl jsem do auta, nastartoval a vyjel ven ze dvora na ulici, poté vysedl a šel zavřít a zamknout bránu. Ze svazku klíčů jsem sundal náhradní od brány, dílny, od domu a malé branky. Dal jsem je na nový kroužek a vzal je s sebou, že je dám Evě. Zašel jsem do domu, připevnil klíče Evě na tašku, co měla pověšenou na věšáku. Oblékl jsem si bundu, ještě se pořádně napil, v jídelně ze sklenice toho ovocného nealko piva, a šel se rozloučit s Evou. Ona seděla stále v obýváku a vzlykala, ruce se jí třásly jako by měla zimnici, ale když jsem ji vzal za ruce a pak ji objal a políbil, hořela, jako by měla horečku. Co Ti je Evi, miláčku? Já nevím, lásko, já jen Tě nechci ztratit, nechci žít tak jako doposud, co mám dělat?, kdo mi poradí? Já vím, je to těžké, povídám, ale jak jsem Ti řekl, můžeš tady zůstat, jak dlouho budeš chtít, na něco přijdu, uvidíš. Šel jsem do ložnice a přinesl velkou teplou deku, Eva si lehla na pohovku, přikryl jsem ji, chvíli seděl mlčky u ní, přitom jsem ji hladil po zádech.

Tak jak to má ráda moje Anička, zřejmě jí to také dělalo dobře, za chvíli se zdálo, že spí. Ztlumil jsem televizi, potichu vstal a odcházel, byl pravý čas vyjet, bylo něco před desátou hodinou dopoledne. Ve dveřích jsem se ještě otočil a podíval se na tu spící krásku. Zvláštní, mám takový pocit, jako bych ji viděl naposled, zabořilo mne u srdce, při tom pomyšlení, potichu jsem za sebou zavřel dveře a odcházel chodbou ven na dvůr. Zamknul jsem dveře od domu a také branku, kterou jsem vyšel ven na ulici. Nastoupil do auta, pohladil vzadu Bringa, v autě už bylo zatím pěkně vytopeno. Rozjel sem se po silnici směr Strakonice, jak jsem původně plánoval, měli bychom tam být kolem jedenácté. Zpátky už pojedeme na Horskou Kvildu přes Horažďovice, je to blíže, už se na Annu moc těším, zároveň ale musím stále myslet na tu její krásnou sestru, její dvojče.

Tak teď mám v sobě pořádný zmatek, na jedné straně se těším na svoji Annu, na druhé straně ale myslím čím dál více na její nešťastnou sestru, dvojče Evu. Je mi jí opravdu moc líto, co s tím ale?, nic mne momentálně nenapadá. Víím jen, že to nemohu nikomu říci, ani Anně, ani rodičům, ani tetě a strýci, já víím, je to hrozné, je to přece sestra, dcera a neteř, kdysi milovaná stejně jako Anna. Jedeme sotva pár minut, najednou jsem začal ztrácet kontrolu nad řízením, zatmělo se mi před očima a jako bych se někam propadal, ještě jsem tak, tak, stačil zajet ke krajnici a zastavit. To jsem ujel sotva šest, sedm kilometrů, byl jsem někde blízko lomu v lese, kousek od Sudslavic. Sedím za volantem, točí se mi hlava a vůbec nevím, co dál, přemýšlím, že zavolám Anně, omluvím se jí, že je mi fakt nějak špatně, sáhnu do kapsy pro telefon, ale ten nikde. To není možné, že bych jej zapomněl doma?, to se mi ještě nestalo, co teď? Když se hned vrátím, vezmu telefon a vyjedu znovu, mohl bych to ještě stihnout, ale momentálně se mi točí hlava, vůbec nevím, jestli bych mohl řídit, každou chvíli můžu omdlít. Čím to ale může být?, přemýšlím. Jak tak sedím a napínám mozek, mihne se najednou kolem známá černá motorka. Na ní povědomá postava, sice se mi všechno nějak mlží, ale i přes to poznávám, že jí na pravém rukávu kombinézy chybí ten kožený pásek s chromovanou přezkou. To není možné, to je přece Eva, že by ona...?

To ochucené nealko pivo, teď mi teprve svítá, mělo nějakou nezvyklou chuť, ale že by mi tam dala něco Eva?, nechce se mi tomu věřit, ale je to tak, ať to přebírám ze všech stran, nic jiného mi nenapadá. Moment, ten telefon, co teď?, musím nějak varovat Annu, že za ní jede Eva.

A možná jí bude chtít ublížit, udělat něco abych jí zůstal jen já a ona mně. Při té myšlence jako by mi někdo vrazil nůž do zad, polil mne studený pot a zase se mi zatmělo před očima. Najednou přijíždí proti mně nějaké auto v protisměru, stačil jsem ještě zablikat světelnou houkačkou a zatroubit, auto zastavilo kousek ode mne, vystupuje z něj tak dvacetiletý mladík a přichází ke mně. Stahuji okénko a jen ztěžka komunikuji, říkám jen s prosbou, ať zavolá Policii, že nemám telefon. Mladík běží rychle zpátky ke svému vozu, bere si telefon a volá na Policii. Jde zpátky ke mně a ptá se, jestli nejsem nějak zraněný, říkám, že ne, že se jen někdo pokusil mne omámit, něco mi nasypal do pití. Zavolal jsem Policii, povídá, řekl jsem jim, kde asi jsme, přijedou prý ihned, a také záchranka. Já jsem Tonda, říká mladík, a podává mi ruku, to bude dobrý, nebojte se. Děkuji Tondo, já jsem Hans, jsem rád, že jsem Tě potkal zrovna tady, říkám a tisknu nabízenou ruku. Odkud jedeš?, ptám se a cítím, že už mi je lépe a mdloby se vytrácí. Jedu ze Strakonice do Vimperka, mám tam přítelkyni, v poledne bude končit směnu na benzínce, chceme zbytek Štědrého dne strávit spolu, u ní doma. Tak to vám ze srdce přeji, ale prosím Tě, nepotkal jsi cestou chvilku, než jsi přijel sem na cestě černou motorku?

Jo, potkal, černou Hondu CB125F, takovou stejnou má můj brácha, proto jsem ji poznal. Teď může být už někde u Volyně, povídá a nahlíží dozadu za moje auto. Od města právě přijíždí blikající policejní auto, za ním jede rychlá záchranka a také bliká, za ní ještě osobní vozidlo s lékařem. Policejní auto zastavilo přede mnou tak, aby nebránilo v provozu, záchranka a auto s lékařem zastavili za mnou. Příslušník Policie vystupuje, v ruce vysílačku a hlásí asi centrále, že jsou na místě a jaká je situace, přichází k nám a zdraví. Zezadu zatím přichází dva záchranáři s taškou, otevřel jsem dveře a vystupuji z auta ven. Jé, pane Gebauer, jste to Vy?, ptá se jeden ze záchranářů, je to syn mého souseda Václava, toho truhláře, ani jsem nevěděl, že pracuje u záchranky, on bydlí už jinde, se svou mladou rodinou, někde v centru ve městě. Ahoj Václave, povídám, jo jsem to já, ale nic mi není, neboj, jen asi nějaká indispozice nebo co. Mezitím se dostal ke slovu i policista a ptá se, co se stalo. Povím vám to hned říkám, ale předtím prosím, volejte kolegy ve Volyni, případně ve Strakonících, potřebuji zastavit jednu motorčárku, jede na černé Hondě, espézetka začíná myslím 7P1, řídí ji žena, jmenuje se Eva Hermannová, je podezřelá, že mi vzala telefon a chtěla mne uspat.

Je celostátně hledaná, myslím si také, že jede do Nepomuku, možná chce ublížit svým příbuzným, sestře nebo rodičům. Policista přitakal, vzal vysílačku a volá na centrálu. Říká jim zhruba to samé, co jsem mu řekl já a čeká. Za chvíli se ozve z vysílačky hlas z centrály, policista poslouchá, pokývá hlavou a jde k policejnímu autu říci něco svému kolegovi, který sedí dosud uvnitř, chvíli spolu komunikují, kolega něco ověřuje v databázi. Pak přichází zpátky k nám a říká, tu ženu už nemusí nikde hledat, pár kilometrů za Volyní měla nehodu, vjela asi schválně pod vlak, je mrtvá. V ten okamžik jsem omdlel, bylo toho na mně dneska už docela dost, takhle jsem si Štědrý den fakt nepředstavoval.

Zdá se mi sen, sedíme s Annou a Evou v té kavárně Pod náměstím, tam co jsme byli s Annou spolu poprvé, pan Klocmann nám nosí nápoje a my si spolu povídáme, smějeme se a jsme spolu všichni tři šťastní, popíjíme, až jsme všichni opilí, na stole hoří voňavá levandulová svíčka, stojí tři poloprázdné skleničky s vínem. Hraje tlumená romantická hudba od italských Ricchi e Poveri, Anna i Eva jsou jen v kalhotkách a volném tričku, já jsem vlastně také jen ve spodním prádle.

V ruce mám jen malý balíček, ten co jsem dostal od našich v Passau, rozbaluji jej, je to malá kovová tabulka, na ní je vyrytý nápis:

Jdi jen jednou cestou, budeš blažený, miluj jen jedno děvče, nebudeš zklamáný, nevěř té, která tě pohladí, ale miluj takovou, která tě nezradí...

Dívám se na dvojčata a hádám, která je která, Anna má přece znaménko na pravé tváři, Eva zase na levé, nebo je to naopak?, nevím, co mám dělat, co když začnu líbat Evu a Anna se naštve, nebo naopak? Natáhnu se přes stolek a chci políbit Annu, ona se natáhne také, obejmeme mne a políbí, v ten moment se Eva ztrácí v nějaké tmě a my jsme tady jen sami dva, já a Anna. Evo, vrať se, volám...

Hansi, miláčku to jsem já Anna, slyším někde z dálky. Pomalu se probouzím a otevírám oči, kde to jsem?, co se stalo, ptám se. Rozhlížím se kolem, jsem doma ve svém obývacím pokoji, u mne sedí na lůžku Anna a drží mne za ruku, strašně mne bolí hlava. Co se stalo miláčku, ptám se a rozhlížím se kolem, dveřmi nahlížím také do pokoje a jídelny, jestli někde neuvídím Evu, nikde ji nevidím, najednou si uvědomím všechno, co se stalo.

Tečou mi z očí slzy, Eva je přece mrtvá, zabila se na motorce. Anna pozná, že myslím na něco hrozného, já si sedám na lůžku, ona mne obejmě a políbí, jako v tom snu. Hansi, lásko moje, já vím všechno, co se stalo, už na to nemysli, už jsme spolu a budeme navždy. Víím, chtěl jsi mojí sestře pomoci, ona Tě ale podvedla a málem zabila, na Policii mi všechno řekli, jak to bylo. Když jsi nepřijel v jedenáct do Nepomuku, jak jsme se domluvili, zavolala jsem Ti před polednem na mobil, vzal to policejní úředník, že prý se stala smrtelná nehoda. Nejdříve jsem měla málem infarkt, pak mi ale řekli, že to je nějaká žena, tak jsem se vyptávala a nakonec se dozvěděla, že Ti telefon ukradla a chtěla Tě uspat, nasypala Ti do pití nějaké uspávací, asi Rohypnol, lékař ze záchranky Ti píchl nějaké protilátky, když jsi omdlel. Řekli mi také, kde jsi, já jsem zburcovala strýce s tetou, i když je Štědrý den, byli okamžitě ochotní jet se mnou za Tebou. Tvoje auto jsme převezli k Tobě domů, teta se strýcem už jeli na hospodu, že už zůstanou na svátky tady, nahoře na Horské Kvildě.

Děkuji Ti Aničko, miláčku, mrzí mne, že jsem vám všem zkazil Vánoční svátky, moc se omlouvám, řekni to i vašim, tetě a strýci se omluvím sám co nejdříve, říkám a líbám ji na ústa. To nic lásko, Ty promiň mně, měla jsem Ti o své sestře říci, nepočítala jsem s tím, že se někdy vůbec spolu setkáte. Je to už více jak deset let, co utekla z domu. Víš co?, našim to ani říkat nebudu, bude to tak lepší, já jsem ji na patologii sama identifikovala a také jsem zařídila a zaplatím i pohřeb. Jak chceš, Aničko, asi máš pravdu. Teď jsem si vzpomněl, co Bring, co je s ním, ptám se Anny. Neboj se, postarala jsem se o něj, byla jsem s ním dokonce i na procházce, on mně vedl sám tou Zlatou stezkou tam a zpátky, má vodu i granule, ještě jsem mu přivezla něco pod stromeček, trochu vánočního cukroví. Ve schránce jsi měl vhozený svazek klíčů, vyzkoušela jsem je, jsou to asi náhradní od branky, brány, dílny a od domu, jsou pověšené na chodbě na věšáku. Všechno jsem zkusila, je zamknuté. Poděkoval jsem Aničce, pak jsem vstal, už mi bylo trochu lépe.

Šel jsem na chodbu, z věšáku vzal ten svazek klíčů, jdu zpátky a podávám ty klíče Anně. Tady máš miláčku, říkám jí, a od této chvíle jsi tady, u mne doma lásko. Anna si klíče vzala, řekla mi, ať chvíli počkám a šla do jídelny, trochu přivřela dveře a něco začala kutit, pustila také televizi. Najednou se ozve zvuk bronzového zvonečku, co jsem jí dal v té malé dřevěné skříňce, dveře se otvírají a v nich stojí moje láska, moje Anna.

V jedné ruce drží malý zvoneček, ve druhé má svazek klíčů, podobných jako jsem jí dal já. Přistoupil jsem k ní a objal ji. Podává mi ty klíče a povídá, tenhle je od hlavního vchodu hospody, tenhle je od dveří na chodbu a tenhle třetí je od mého apartmánu. A od čeho je ten poslední?, ptám se. Byl takový docela malinký a tenký jako plíšek. Tenhle?, ptá se Anna, ten je od mého srdce Hansi. Od této chvíle jsem Tvoje jediná láska a Ty jsi můj miláčku.

Objali jsme se a dlouho se líbali, v televizi zrovna hrály známé české kole-dy, byl krásný Štědrý večer. Byli jsme najednou jen my dva, střed celého vesmíru, svazek energie soustředěný do tohoto bodu zde na Zemi. Je to ale opravdu tak? Miluji Annu nadevše, chci s ní být navždy, můžeme být šťastni, vím ale, že nikdy nezapomenu na její sestru Evu, a budu jí tajně celý svůj život milovat.

Jaký jsem vlastně já člověk?, nevím, myslím ale, že je to úhel pohledu.

Svět nikdy nezměníš, svět změní tebe...